

Богуславський С. С.

<https://orcid.org/0009-0005-5842-8434>

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

КОГНІТИВНО-ДИСКУРСИВНІ МЕХАНІЗМИ СТРУКТУРУВАННЯ НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ЛЮТЕРАНСЬКОЇ ПРОПОВІДІ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ МЕДІАТИЗАЦІЇ

Стаття присвячена аналізу когнітивно-дискурсивних механізмів, які забезпечують структурну цілісність і прагматичну ефективність німецькомовної лютеранської проповіді в умовах цифрової медіатизації. Вихідною гіпотезою є припущення, що втрата фізичної ко-присутності між проповідником і адресатом компенсується системною взаємодією фреймових концептів, наративного блендингу та мультимодальної сегментації, які формують стійке жанрове ядро сакрального мовлення у мережевій публічності. Теоретичну основу дослідження становлять положення теолінгвістики, когнітивної лінгвістики, критичного дискурс-аналізу та медіалінгвістики, що дозволяє розглянути проповідь як інституційно закріплену комунікативну подію, вбудовану в платформні режими видимості й участі.

Емпіричний матеріал представлений корпусом із 42 цифрових проповідей, оприлюднених у 2020–2025 роках на офіційних церковних платформах, у регіональних медіацентрах і міжнародних архівах громад, загальним обсягом близько 18 годин аудіо- та відеоматеріалу і понад 200 сторінок транскрибованих текстів. Методологія поєднує фреймове моделювання, наративний аналіз, елементи критичного дискурс-аналізу та мультимодальний підхід, реалізовані через поетапне кодування концептуальних домінант, наративних вузлів і прагматичних маркерів адресації.

У результаті доведено, що фреймування формує когнітивний каркас жанру, наративні мости здійснюють інтерпретаційний перенос між біблійним текстом і повсякденним досвідом, а мультимодальна когезія сегментує повідомлення та підсилює ключові смисли через координацію семіотичних ресурсів. Показано, що в умовах платформної комунікації проповідь функціонує як подія з розподіленою агентністю, де смислотворення продовжується у післятекстовій циркуляції коментарів, цитуванні та поширенні. Запропонована інтегрована модель дозволяє інтерпретувати цифрову лютеранську проповідь як багаторівневу, соціально вбудовану і когнітивно організовану комунікативну практику, релевантну для подальших досліджень у галузі теолінгвістики та медіалінгвістики.

Ключові слова: теолінгвістика, когнітивний дискурс, цифрова медіатизація, лютеранська проповідь, фреймування, наративний блендинг, мультимодальність, публічність, розподілена агентність.

Постановка проблеми. Цифрова медіатизація релігійної комунікації у німецькомовному протестантському просторі системно трансформує проповідницьку подію, оскільки її реалізація дедалі частіше відбувається в умовах платформної публічності, асинхронного доступу та мультимодальної подачі, що дає підстави висунути гіпотезу про компенсацію втрати фізичної ко-присутності через системну взаємодію фреймових концептів, наративного блендингу та мультимодальної сегментації. Такі умови впливають на жанрову організацію проповіді, на когнітивні

траєкторії її сприйняття і на дискурсивні стратегії, за допомогою яких проповідник забезпечує зв'язність та переконливість сакрального повідомлення, що в подальшому емпірично простежується у повторюваності фреймових домінант і наративних вузлів у проаналізованому корпусі цифрових проповідей. У межах концепції глибокої медіатизації цифрові медіа описуються як середовище, що не лише транслює, але й перетворює соціальні практики, включно з інституційно закріпленими формами публічного мовлення [10, р. 6–12].

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

З позицій теолінгвістики проповідь розглядається як особливий тип інституційного релігійного дискурсу, у якому мовні засоби не лише репрезентують богословський зміст, але й виконують функцію духовної дії, спрямованої на формування ідентичності та нормативних орієнтирів спільноти [1, с. 412–418; 24, р. 245–252]. У цифровому форматі ця функція ускладнюється, оскільки адресат вступає у комунікативну подію поза межами традиційної сакральної локації, а отже механізми легітимації мовлення і жанрової впізнаваності потребують додаткового дискурсивного маркування.

Показовою для цифрової актуалізації сакрального повідомлення є проповідь голови Ради Євангелічної церкви в Німеччині Г. Бедфорд-Штрота у різдвяному онлайн-богослужінні 24 грудня 2020 року, де формула «Fürchtet Euch nicht!» інтерпретується як відповідь на суспільну тривогу, а мовна тканина проповіді включає щоденні соціальні індикатори, що формують горизонт сприйняття адресата [4]. У когнітивно-дискурсивному вимірі такий прийом ілюструє механізм «інституційної актуалізації», коли біблійний імператив функціонує як рамка для інтерпретації поточних подій.

Наукова проблема полягає у з'ясуванні того, якими когнітивними і дискурсивними засобами лютеранська проповідь утримує жанрове ядро, коли «спільнота слухання» більше не визначається фізичною ко-присутністю, а формується через мережеву синхронізацію уваги, коментарні режими і платформні сценарії споживання контенту. У цьому контексті актуальним є застосування теорії інституційного дискурсу, де релігійне мовлення розглядається як форма соціальної дії, що закріплює норми, ролі та символічні межі спільноти, зокрема через повторювані фреймові формули звертання і нарративні сценарії, зафіксовані у проаналізованому корпусі цифрових проповідей [7, р. 64–71], а також визначає інтерпретаційні рамки через механізми символічної влади і контролю доступу до смислу у публічному просторі [25, р. 17–22].

У сучасній теолінгвістиці проповідь розглядається як багаторівнева мовленнєва практика, у якій поєднуються сакральна семантика, інституційна прагматика та комунікативні стратегії переконання. У межах цього підходу релігійний дискурс постає як інституційно закріплена форма мовленнєвої взаємодії, у якій мовні засоби слугують інструментами репрезентації та регуляції цін-

нісних орієнтацій спільноти, що створює теоретичні підстави для подальшого аналізу того, як ці моделі колективної ідентифікації емпірично реалізуються через фреймові доміанти і прагматичні маркери у цифрових проповідях [2, с. 401–410]. У такій перспективі проповідь виступає не лише жанром, але і когнітивним механізмом інтеріоризації богословських концептів.

А. Вежбицька, аналізуючи «мову релігії» у межах природної семантики, підкреслює, що сакральні висловлювання структуровані навколо універсальних сценаріїв надії, страху, відповідальності та довіри, які кодуються у специфічних лексико-граматичних моделях [24, р. 233–249]. Для цифрової проповіді це означає, що когнітивні сценарії зберігають стабільність, навіть коли змінюється комунікативний канал.

Фреймова семантика Ч. Філлмора трактує фрейм як структуру знань, без актуалізації якої розуміння мовної одиниці або висловлювання є неможливим [9, р. 111–113]. У проповіді фрейми виконують функцію когнітивних «вузлів», які зв'язують біблійний текст із життєвим досвідом адресата.

З позицій когнітивної ономаціології, яка розглядає номінацію як результат концептуалізації досвіду, релігійна лексика функціонує як інструмент структурування сакральної реальності у мовній свідомості [1, с. 87–94]. У цифровому середовищі ця функція посилюється, оскільки повторюваність доступу до проповіді сприяє закріпленню концептів у довготривалій пам'яті адресата.

А. Яворський і Н. Коупленд підкреслюють, що публічний дискурс завжди включає ідеологічний і метакомунікативний виміри, у межах яких мовлення не лише відображає, але й конструює соціальні відносини [12, р. 3–9]. Для цифрової проповіді це означає, що коментарні функції, лайки і поширення стають частиною дискурсивного простору.

У медіалінгвістичному ключі цифрові платформи описуються як «архітектури видимості», які визначають, які фрагменти мовлення стають центральними, а які залишаються периферійними [10, р. 74–81]. Це має прямий вплив на мікроструктуру проповіді, оскільки проповідники адаптують риторичні переходи і тематичні акценти до алгоритмічної логіки платформ.

Ф. Маннерфельт застосовує акторно-мережеву теорію до аналізу цифрово опосередкованої проповіді, демонструючи, що технічні засоби, монтаж, платформи і метрики взаємодіють з проповід-

ником у процесі формування смислу [16, р. 52–60]. К. Сігмон розвиває ідею «new media homiletic», де проповідь розглядається як діалогічний простір, у якому істина конструюється через спільну участь мовця і аудиторії [22, р. 14–18].

Постановка завдання. Метою статті є комплексний опис когнітивно-дискурсивних механізмів, що забезпечують структурну цілісність і прагматичну ефективність німецькомовної лютеранської проповіді в умовах цифрової медіатизації.

Завдання дослідження полягають у реконструкції фреймових моделей, які стабілізують сакральний смисл у мережевій публічності, у виявленні наративних стратегій актуалізації біблійного тексту, в аналізі мультимодальних і прагматичних маркерів, що формують когнітивну траєкторію адресата, а також у визначенні інституційних і платформних чинників, які впливають на жанрову організацію проповіді.

Матеріал дослідження формує корпус із 42 німецькомовних цифрових проповідей, оприлюднених на офіційних церковних платформах, у регіональних медіацентрах і міжнародних архівах громад у період 2020–2025 років, загальним обсягом близько 18 годин відео- та аудіоматеріалу і приблизно 210 сторінок транскрибованих текстів. Залучено відеострими, текстові версії і подкаст-формати, а також репрезентативні приклади інституційних онлайн-повідей [4; 14; 20; 23]. Методологія поєднує когнітивно-дискурсивний аналіз, фреймове моделювання, наративний аналіз, елементи критичного дискурс-аналізу і мультимодальний підхід, що реалізуються через поетапне кодування корпусу: на першому етапі ідентифікуються концептуальні домінанти та фреймові маркери, операціоналізовані як лексико-синтаксичні формули звертання, номінації сакральних акторів і повторювані тематичні вузли у межах мінімального контексту в п'ять–сім речень, на другому – наративні вузли актуалізації біблійного тексту, на третьому – мультимодальні сигнали сегментації і прагматичні індикатори адресації [13, р. 79–84].

Виклад основного матеріалу. Цифрово медіатизована німецькомовна лютеранська проповідь постає як складна комунікативна подія, у межах якої стабільність сакрального смислу забезпечується не ізольованими мовними засобами, а системною взаємодією когнітивних, наративних, мультимодальних і прагматичних механізмів. У цьому розділі показано, що фреймування, наративні мости та мультимодальна когезія утворюють функціонально пов'язаний ланцюг, який

у цифровому середовищі регулює як інтерпретацію біблійного тексту, так і параметри довіри, участі та публічності.

У ситуації фрагментарного та асинхронного сприйняття, характерної для платформної комунікації, фреймова організація виконує функцію когнітивної стабілізації проповіді як жанру. У проаналізованому корпусі інтерпретація висловлювань реалізується як процес співвіднесення мовної форми з концептуальними моделями типізованих богословських ситуацій, насамперед благодаті, спільнотності та відповідальності, що відповідає фреймовій семантиці як моделі активації структурованих пакетів знань, у межах якої значення компонентів встановлюється через їхню функцію у спільній когнітивній конфігурації [9, р. 111–113]. У цифровій проповіді такі моделі реалізуються через повторювані концептуальні домінанти, насамперед *Gnade*, *Gemeinschaft*, *Berufung* і *Verantwortung*, які задають «вузлові точки» інтерпретації незалежно від того, чи адресат входить у текст з початку, чи приєднується до нього фрагментарно.

З позицій теолінгвістики фреймування корелює з інституційною прагматикою релігійного дискурсу, у межах якої мовлення не лише описує богословську реальність, але й виконує нормативну функцію, формуючи моделі належної поведінки та колективної ідентичності [2, с. 401–410]. Саме тому у цифровому форматі фрейми набувають додаткового маркування через формули звертання, ритуальні сегменти і метакоментарі, що сигналізують адресатові перехід у «сакральний режим» інтерпретації.

Переходячи до наступного механізму, слід наголосити, що фрейми створюють не лише стабільність, але й умови для смислового «переносу». Вони визначають, які типи наративних зв'язків між біблійним текстом і повсякденним досвідом є комунікативно легітимними та когнітивно доступними.

Наративізація в цифровій проповіді виконує функцію інтерпретаційного зближення сакрального сюжету та життєвого досвіду адресата. У термінах теорії концептуального блендингу цей процес можна описати як формування інтегрованого простору, у якому елементи біблійної сцени і сучасної ситуації поєднуються у нову модель смислу, здатну продукувати практичний висновок [8, р. 47–52].

Емпіричні приклади побутових експозицій, зокрема мотив «*Ich sitze im Zug*» у *Lesepredigt* 2024 року або «*Begegnung im Zug*» у проповіді

«*Glück*» (2023), демонструють, що нарративний вхід у проповідь організовується через ситуацію, яка є когнітивно «прозорою» для адресата, після чого відбувається поступовий перехід до богословської інтерпретації. У термінах нарративної герменевтики П. Рікера цей перехід у проаналізованих проповідях може бути описаний як процес рефігурації досвіду, коли повсякденні сценарії, зокрема подорож або випадкова зустріч, інтегруються з біблійними нарративами і формують практичні моделі моральної орієнтації адресата, перетворюючись на орієнтир для оцінювання і дії [21, р. 64–68].

У цифровому середовищі нарративні мости виконують і додаткову прагматичну функцію, пов'язану з режимами уваги. Мережеве сприйняття тяжіє до коротких сюжетних кластерів, що полегшують повторне входження у текст після переривань. Саме тому мікроісторії і сценарії повсякденності стають не просто стилістичним прийомом, а структурним компонентом когнітивної навігації. Ця особливість узгоджується з положеннями цифрової гомілетики, де підкреслюється, що проповідь у мережевому форматі функціонує як подія з «множинними входами» і, відповідно, потребує більш виразної сегментації смислу [19].

Перехід до мультимодального рівня аналізу виявляє, що саме нарративні вузли стають точками концентрації візуальних і аудіальних акцентів, які підсилюють інтерпретаційний ефект і закріплюють ключові смисли у пам'яті адресата.

Мультимодальність цифрової проповіді формує окремий рівень когезії, який не зводиться до вербальної зв'язності. Згідно з теорією мультимодального дискурсу, значення організація цифрової проповіді формується як результат координації кількох семіотичних модальностей, кожна з яких виконує функцію у межах інтегрованої комунікативної структури, а не як автономний носій змісту [13, р. 79–84]. У цифровому форматі це означає, що інтонація, паузи, музичні фрагменти, титри, графічні виділення і монтажні переходи виконують роль своєї «платформної пунктуації», яка сегментує смислові блоки і маркує кульмінаційні моменти, що корелює з положенням про соціально семіотичну організацію мультимодального тексту [13, р. 81–84].

Новітні дослідження релігійної мультимодальності демонструють, що семантичні домени проповіді часто отримують тілесно-жестове і візуальне підсилення, яке корелює з метафоричними структурами мовлення, зокрема через напрям

погляду, просторові рухи і міміку [15, р. 45–62]. Така взаємодія модальностей підсилює фрейми, активовані на вербальному рівні, і водночас закріплює нарративні вузли як «пам'ятні точки» у когнітивній карті адресата.

Водночас мультимодальна організація впливає і на прагматичний вимір проповіді, оскільки в умовах платформної публічності саме візуально-аудіальні маркери часто виконують функцію сигналів автентичності та емоційної залученості. Цей аспект безпосередньо пов'язує мультимодальність із проблемою довіри та прийнятності сакрального мовлення у цифровому просторі.

Цифрова проповідь розгортається як подія з розподіленою агентністю, у межах якої смислотворення здійснюється у взаємодії проповідника, технічних засобів, платформних інтерфейсів, алгоритмічних механізмів видимості та практик аудиторії. Застосування акторно-мережевого підходу уможливує розгляд цифрової проповідницької події як динамічної конфігурації взаємодії проповідника, технічних засобів, платформних інтерфейсів і практик аудиторії, у якій смислотворення розподіляється між кількома рівнями агентності [16]. З теолінгвістичної перспективи ця напруга проявляється у прагматичній організації мовлення, оскільки проповідь виконує не лише інформативну, але й перформативну функцію, спрямовану на підтримку, утішення, застереження і легітимацію колективних цінностей [5, р. 3–18]. У цифровому середовищі перформативність посилюється візуально-аудіальними сигналами, що компенсують відсутність безпосередньої ко-присутності і виконують роль «замінників» інституційного авторитету.

Перехід до наступного аспекту аналізу виявляє, що саме розподілена агентність і прагматика автентичності створюють умови для переформування комунікативної моделі проповіді у бік діалогічності.

Платформна комунікація інтегрує у проповідницьку подію коментарні режими, реакції та практики поширення, унаслідок чого смислотворення продовжується за межами акту виголошення. Це означає, що проповідь дедалі частіше функціонує як процес, а не як завершений текст. У межах «new media homiletic» такий зсув описується як перехід від монологічної моделі до діалогічної, де істина осмислюється у спільному просторі інтерпретації і взаємної відповіді [22].

Дискурсологічно цей процес узгоджується з розумінням публічності як механізму збереження соціальної дієвості тексту поза первинною

ситуацією продукування, коли мережеве цитування, поширення і переосмислення сприяють стабілізації або трансформації символічних меж спільноти [7, р. 64–71; 12, р. 3–9], що свідчить про те, що фрейми, нарративні мости і мультимодальні маркери не лише структурують первинний текст, але й задають траєкторії його подальшого «життя» у цифровому середовищі.

Узагальнюючи результати, можна представити когнітивно-дискурсивну організацію цифрової лютеранської проповіді як систему взаємопов'язаних рівнів. Фреймування формує когнітивний каркас жанру і забезпечує стабільність смислу в умовах фрагментарної рецепції [9; 1]. Наративні мости здійснюють інтерпретаційний перенос між сакральним текстом і повсякденним досвідом, створюючи інтегровані простори смислу [8; 21]. Мультимодальна когезія сегментує повідомлення і підсилює ключові концепти через взаємодію семіотичних ресурсів [13; 15]. Прагматика автентичності і розподілена агентність регулюють довіру та прийнятність проповіді у режимі платформної видимості [16; 5]. Діалогічність і післятекстова циркуляція забезпечують продовження зміст утворення у мережевій публічності [22; 12].

Таким чином, кожен механізм функціонує не автономно, а у взаємному підсиленні, формуючи динамічну модель проповіді як мультирівневої, когнітивно організованої і соціально вбудованої комунікативної практики в умовах цифрової медіатизації.

Отримана інтегрована модель когнітивно-дискурсивної організації цифрової лютеранської проповіді дозволяє інтерпретувати результати у ширшому теоретичному контексті лінгвістики релігії, дискурсології та когнітивної семантики. Передусім виявляється, що фреймування і нарративізація виконують функцію «семіотичних мостів» між інституційною нормою і індивідуальною рецепцією. З позицій інституційного дискурсу це означає, що сакральне мовлення зберігає нормативну силу не через жорстку регламентацію форм, а через повторювані когнітивні сценарії, які адресат упізнає і відтворює у власному інтерпретаційному просторі [7, р. 64–71].

У межах когнітивної лінгвістики такий механізм корелює з положенням про концептуальну інтеграцію як основу смислотворення, де мовні одиниці функціонують не ізольовано, а як тригери активації ширших моделей досвіду [6, р. 156–163]. У цифровій проповіді ці тригери набувають додаткового значення, оскільки вони повинні

працювати в умовах фрагментарної уваги і множинних «точок входу», що зумовлює підвищену роль повторюваних формул, тематичних рефренів і метакомунікативних маркерів.

З теолінгвістичної перспективи результати підтверджують тезу про перформативний характер релігійного мовлення, де мовні дії не лише передають доктринальний зміст, але й конституують спільноту як комунікативний суб'єкт. У цифровому середовищі ця перформативність розширюється до «мережевої подієвості», у межах якої акт виголошення доповнюється актами коментування, поширення і повторної інтерпретації, що формують післятекстовий вимір проповіді [12, р. 7–9; 2, с. 412–418].

Логічно пов'язуючи ці спостереження з акторно-мережевим описом цифрової гомілетики, можна стверджувати, що когнітивні механізми фреймування і нарративного блендингу взаємодіють із технічними і платформними агентами, утворюючи гібридну систему смислотворення. Така система не редукується ані до мовця, ані до тексту, ані до платформи, а функціонує як динамічний ланцюг взаємодій, у якому кожен елемент впливає на траєкторію інтерпретації [16].

Застосування когнітивно-дискурсивного підходу до цифрової проповіді має низку методологічних наслідків для подальших досліджень у теолінгвістиці та медіалінгвістиці. Аналіз повинен виходити за межі лінійного тексту і включати до корпусу так звані «паралельні семіотичні шари», зокрема візуальні, аудіальні та платформні елементи, які беруть участь у структуруванні смислу. Така вимога узгоджується з мультимодальною теорією, де семіотичні ресурси розглядаються як рівноправні складники комунікативної події [13, р. 79–84].

У цифровому середовищі змінюється статус адресата як аналітичної категорії. Якщо в традиційній гомілетичній адресат мислиться переважно як спільнота, локалізована у фізичному просторі, то в мережевому форматі він постає як розподілений і потенційно глобальний учасник, чия участь може реалізовуватися у відкладеному режимі. Це зумовлює необхідність включення до аналізу післятекстових практик, зокрема коментарів, цитування і повторного поширення, які формують вторинні шари дискурсу і впливають на стабілізацію або трансформацію фреймів.

Результати дослідження демонструють доцільність поєднання якісних і кількісних методів. Фреймовий і нарративний аналіз доцільно доповнювати корпусними процедурами, зокрема під-

рахунком частотності концептуальних домінант (Gnade, Gemeinschaft, Verantwortung) і прагматичних маркерів звертання (wir, heute, jetzt), що дозволяє емпірично верифікувати якісні інтерпретації. Така інтеграція методів відповідає загальній тенденції сучасної когнітивної лінгвістики до емпіричного підтвердження теоретичних моделей [6, р. 731–735].

Попри розширений корпус і міждисциплінарний характер аналізу, дослідження має певні обмеження. Емпіричний матеріал зосереджений переважно на публічно доступних онлайн-ресурсах німецькомовних лютеранських громад, що може не повною мірою відображати внутрішні, непублічні практики цифрової проповіді, зокрема закриті трансляції або внутрішні платформи спільнот.

Аналіз орієнтується насамперед на якісну інтерпретацію фреймів і наративних моделей, що, попри свою аналітичну глибину, потребує подальшої верифікації через масштабні корпусні дослідження і статистичні методи, здатні виявити стабільні патерни у великих вибірках текстів і мультимодальних матеріалів.

Динаміка технологічного розвитку, зокрема впровадження інструментів штучного інтелекту у підготовку і поширення проповідей, створює нові дослідницькі виклики. У перспективі актуальним є аналіз того, як автоматизовані системи

впливають на вибір лексики, структуру аргументації і наративні рішення, а також як це позначається на сприйнятті автентичності і авторства у релігійному дискурсі [17, р. 9–14].

Висновки. Отримані результати підтверджують висунуту гіпотезу про те, що когнітивно-дискурсивна організація німецькомовної лютеранської проповіді у цифровому середовищі забезпечує збереження жанрової ідентичності через системну взаємодію фреймування, наративного блендингу та мультимодальної сегментації. Ця організація формується як багаторівнева система, у якій фреймування, наративізація, мультимодальна когезія і прагматика автентичності взаємодіють із платформними і соціальними агентами. Така взаємодія створює умови для збереження жанрової ідентичності проповіді за одночасної адаптації до мережових режимів публічності і участі.

У лінгвістичному і теолінгвістичному вимірі це означає, що сакральне мовлення в цифрову добу не втрачає своєї нормативної і перформативної сили, а радше переосмислює способи її реалізації через розширення семіотичних ресурсів і комунікативних практик. Таким чином, проповідь постає не лише як текст або виступ, а як динамічна, соціально вбудована і когнітивно організована подія, що розгортається у просторі взаємодії між мовцем, аудиторією і цифровим середовищем.

Список літератури:

1. Селіванова О. О. Когнітивна ономазіологія. Київ : Фітосоціоцентр, 2000. 248 с.
2. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: напрями і проблеми. Полтава : Довкілля-К, 2008. 712 с.
3. Beck U. *Cosmopolitan Vision*. Cambridge : Polity Press, 2006. 224 p.
4. Bedford-Strohm, H. Online-Weihnachtsgottesdienst an Heiligabend 2020. Evangelische Kirche in Deutschland. URL: <https://www.ekd.de/online-weihnachtsgottesdienst-an-heiligabend-2020-61638.htm> (date of access: 3.01.2026).
5. Crystal D. *The Cambridge Encyclopedia of Language*. 3rd ed. Cambridge : Cambridge University Press, 2018. 528 p.
6. Evans V., Green, M. *Cognitive Linguistics: An Introduction*. Edinburgh : Edinburgh University Press, 2006. 828 p.
7. Fairclough N. *Language and Power*. 3rd ed. London : Routledge, 2015. 306 p.
8. Fauconnier G., Turner M. *The Way We Think: Conceptual Blending and the Mind's Hidden Complexities*. New York : Basic Books, 2002. 440 p.
9. Fillmore C. J. *Frame Semantics*. *Linguistics in the Morning Calm*. Seoul : Hanshin Publishing, 1982. P. 111–137.
10. Hepp A. *Deep Mediatization*. London : Routledge, 2019. 256 p.
11. Huber W. Predigt zum Gleichnis vom verlorenen Sohn. Evangelische Kirche in Deutschland, 2009. URL: https://www.ekd.de/090628_huber_nudow.htm (date of access: 3.01.2026)
12. Jaworski A., Coupland N. *The Discourse Reader*. 3rd ed. London : Routledge, 2014. 640 p.
13. Kress G. *Multimodality: A Social Semiotic Approach to Contemporary Communication*. London : Routledge, 2010. 212 p. 4
14. Kirchengemeinde Gruitzen-Schöller. Predigttexte. URL: <https://www.kirchen-gruitzen-schoeller.de/predigttexte> (date of access: 3.01.2026).
15. Louzada R. Multimodal Metaphor in Religious Discourse. *Journal of Multimodal Communication*. 2025. Vol. 19, No. 1. P. 45–62.

16. Mannerfelt F. (Im)Perfection in Digitally Mediated Preaching: An Actor-Network Perspective. *Religions*. 2023. Vol. 14, No. 6. Art. 707.
17. Mannerfelt F., Roitto R. Preaching with AI: An Exploration of Preachers' Interaction with Large Language Models in Sermon Preparation. *Religions*. 2025. Vol. 16, No. 2. Art. 198.
18. Müller S. Predigen im Kontext digitaler Dynamiken. Bonn : Universität Bonn, 2022. 180 S.
19. O'Lynn C. Digital Homiletics and the Transformation of Preaching. *Religions*. 2023. Vol. 14, No. 6. Art. 736.
20. Predigt „Glück“. St. Ansgar, Oldenburg, 2023. URL: https://www.eversten.kirche-oldenburg.de/fileadmin/kg-eversten/redaktion/bilder/st-ansgar/Predigten/Predigt_Glueck.pdf (date of access: 3.01.2026).
21. Ricoeur P. From Text to Action: Essays in Hermeneutics II. Evanston : Northwestern University Press, 1991. 256 p.
22. Sigmon A. New (Media) Homiletic: Preaching in a Digital Age. *Religions*. 2023. Vol. 14, No. 4. Art. 551.
23. St. Marien Haldensleben. Lesepredigt 2024. URL: <https://kirche-haldensleben.de/aktuelles/auf-ein-wort.php> (date of access: 3.01.2026).
24. Wierzbicka A. English: Meaning and Culture. Oxford : Oxford University Press, 2006. 352 p.
25. Van Dijk T. A. Discourse and Power. Basingstoke & New York: Palgrave Macmillan, 2008. 308 pp. DOI: 10.1007/978-1-137-07299-3

Boguslavskiy S. S. COGNITIVE-DISCURSIVE MECHANISMS OF STRUCTURING GERMAN-LANGUAGE LUTHERAN PREACHING UNDER CONDITIONS OF DIGITAL MEDIATIZATION

The article deals with the cognitive-discursive mechanisms that ensure the structural coherence and pragmatic effectiveness of German-language Lutheran preaching under conditions of digital mediatization. The guiding hypothesis assumes that the loss of physical co-presence between preacher and audience is compensated by the systematic interaction of frame-based concepts, narrative blending, and multimodal segmentation, which together form a stable generic core of sacred discourse within networked publicity. The theoretical framework draws on the principles of theolinguistics, cognitive linguistics, critical discourse analysis, and media linguistics, which makes it possible to conceptualize the sermon as an institutionally embedded communicative event integrated into platform-specific regimes of visibility and participation.

The empirical basis consists of a corpus of 42 digital sermons published between 2020 and 2025 on official church platforms, in regional media centers, and in international community archives, amounting to approximately 18 hours of audio and video material and more than 200 pages of transcribed texts. The methodology combines frame modeling, narrative analysis, elements of critical discourse analysis, and a multimodal approach implemented through stepwise coding of conceptual dominants, narrative nodes, and pragmatic markers of address.

The findings demonstrate that framing establishes the cognitive scaffold of the genre, narrative bridges enable interpretive transfer between biblical text and everyday experience, and multimodal cohesion segments the message and amplifies key meanings through the coordination of semiotic resources. It is shown that, within platform-based communication, the sermon functions as an event characterized by distributed agency, in which meaning-making continues through post-textual circulation in comments, quotation, and dissemination. The proposed integrated model allows digital Lutheran preaching to be interpreted as a multi-level, socially embedded, and cognitively organized communicative practice, providing a relevant basis for further research in the fields of theolinguistics and media linguistics.

Keywords: *theolinguistics, cognitive discourse, digital mediatization, Lutheran preaching, framing, narrative blending, multimodality, publicity, distributed agency.*

Дата першого надходження статті до видання: 31.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.04.2026